

3. Paastonajan sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 11: 14 -28

Nämä viimeiset sanat tämän päivän evankeliumissa ” **autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen**”, antavat meille tilaisuuden tutkistella:

Sitä autuutta, jota ne nauttivat, jotka oikealla tavalla kuulevat Jumalan sanaa, sekä niiden onnettomuutta, jotka kuulevat sitä, mutta eivät ota sitä sydämelleen

Saadaksemme oikean käsityksen siitä, kuinka autuasta on kuulla Jumalan sanaa ja kätkeä se, niin täytyy meidän välttämättömästi ensin tietää, mikä on Jumalan sanaa. Jumalan sanaa on kaikki se, minkä Jumala on puhunut ihmisille joko itse tai palvelijainsa kautta. Tämä löytyy kaikki tyynni pyhässä Raamatussa, sekä Vanhassa että Uudessa Testamentissa. Vanhassa Testamentissa me tapaamme monta esimerkkiä, kuinka Jumala itse on puhunut määrättyille ihmisille erikoisissa tapauksissa, joko ainoastaan heille tiedoksi tai myös sanoakseen heille, mitä heidän jälleen Hänen nimessään piti julistaa muille. Sillä tavalla puhui Jumala Nooan, Aabrahamin, Mooseksen, profeettojen ja muiden kanssa. Sellaisia kanssapuheita, joita Jumalalla on ollut uskollisten palvelijoidensa kanssa, me löydämme monissa paikoissa muistiinkirjoitetuina. Nämä sanat voidaan kaikella oikeudella kutsua Jumalan sanaksi. Mutta samoin on aivan varmasti myös se Jumalan sanaa, jota Herran käskyläiset Hänen nimessään ja Hänen puolestaan ovat puhuneet muille ihmisille. Kun Herra käski profeettoja ilmoittamaan Hänen käskynsä ja tahtonsa kansalle, niin olihan se, mitä he Jumalan käskystä puhuivat, todellista Jumalan sanaa, vaikka se ihmisten huulilla esiintuotiin. Kaikesta Jumalan sanasta Vanhassa Testamentissa me voimme sanoa, että joko Herra itse on puhunut sen tai sitten Hänen käskyläisensä Hänen puolestaan. Samoin on asian laita myös Uudessa Testamentissa. Siinä puhuu meille sekä Jumala itse ilman välittäjää että myös Hänen palvelijansa Hänen nimessään. Joitakin kertoja me löydämme Uudessa Testamentissa sen näkymättömän Jumalan itse

3. Paastonajan sunnuntai

puhuneen erityisissä tapauksissa, niin kuin Jeesuksen kasteessa, kun taivaasta kuului ääni, joka todisti Kristuksen Jumalan rakkaaksi Pojaksi; mutta useammin me havaitsemme Uudessa Testamentissa kirjoitetun, mitä meidän lihaamme ja vereemme puettu Jumala itse välittömästi on puhunut meille. Jeesuksen Kristuksen jaloja opetuksia on Uudessa Testamentissa runsaasti; ja mitä Hän puhui, se oli erityisesti Jumalan sanaa, sillä Hän oli itse Jumala, taivaan ja maan Luoja. Hänessä asui kaikki jumaluuden täydellisyys ruumiillisesti. Hän oli totinen Jumala ja iankaikkinen elämä. Mutta ei Jumala Kristuksessa puhunut ainoastaan tällä tavoin välikappaleettomasti ihmisten kanssa, vaan Jeesus käski myös opetuslapsiansa ja sanoi, mitä heidän taas Hänen nimessään piti julistaman muille, ja minkä myös Pyhä Henki ilmoitti heille Hänen taivaaseenastumisensa jälkeen. Tästä me siis näemme, miksi me pidämme apostolien sanat Jumalan sanana, nimittäin syystä, että he puhuivat, mitä totinen Jumala Jeesus oli heidän käsenyt puhua ja mitä Pyhä Henki sitten opetti heille. Mitä pyhässä Raamatussa on kirjoitettuna, se on niin ollen varsinaisesti Jumalan sanaa: se on kaikki sellaista, mitä Jumala on antanut kirjoittaa.

Tosin kutsutaan myös muut jumalallista totuutta tuovat puheet ja kirjat Jumalan sanaksi; mutta se tapahtuu ainoastaan sentähden, että ne perustuvat pyhään Raamattuun. Mikäli ne perustuvat siihen, ja joko selittävät tai teroittavat sen oikeaa ymmärrystä, niin ovat ne myös Jumalan sanaa. Mutta se tulee ensin koetella, ja sitten meillä on valta hylätä ne, jos ne ilmeisesti sotivat pyhää Raamattua vastaan tai myös vääristelevät sitä. Sitä vastoin Raamatun suhteen on laita toisin; kaikki mitä siinä on kirjoitettuna, on jumalallista totuutta, jota meidän epäröimättä pitää vastaanottaa uskomme ja elämämme ojennusnuoraksi, ja jolla on itsessään jumalallinen voima, joka Pyhän Hengen myötävaikuttavan armon kautta ilmoittaa itsensä kaikille niille, jotka eivät paaduta sydämiään totuutta vastaan.

Kun me kuulemme Jumalan puhuneen luontokappaleilleen, niin täytyy tämän kohta tehdä meidät sitä tarkkaavaisiksi. Meidän pitää siinä ajatella näin: jos Luoja on puhunut, niin meidän tulee tarkasti ottaa vaarin siitä, mitä Hän puhuu, sillä Hänellä täytyy silloin olla painavia syitä, joiden tähden Hän alentuu puhumaan meidän kanssamme, jotka emme ole muuta kuin tomu. Todellakin Hänellä ovat olleet kalliit syyt siihen: nimittäin, Hän on siinä sanonut meille ihmisille, kuinka meidän pitää käyttäytyä, jos me tahdomme tulla autuiksi. Hän on siinä ilmoittanut meille sen ihanan toimenpiteen, minkä Hän rakkaudesta ja armahtamisesta meitä ihmisiä kohtaan on tehnyt, kun Hän lähetti maailmaan ainokaisen Poikansa Jeesuksen, jonka meidän luonnossamme piti kärsiä kaiken sen rangaistuksen, minkä me synneillämme olimme ansainneet. Siihen tähtää kaikki se, mitä Jumala on ilmoittanut meille. Kaikki ne käskyt ja opetukset, jotka siinä annetaan, johdattavat kaikki tyynni

3. Paastonajan sunnuntai

Herran Jeesuksen tykö. Siinä kaikkia ihmisiä neuvotaan Hänessä etsimään pelastustaan ja autuuttaan; sillä ei ihmisille anneta mitään muuta nimeä, jossa he taitaisivat tulla autuaiksi, kuin Jeesuksen nimi yksinään. Samalla tavalla kaikkialla neuvotaan ihmiset Jeesuksen tykö Hänestä saamaan voimaa uuteen ja pyhään elämään; sallimaan taivuttaa itsensä Hänen rakkautensa kautta välttämään pahaa ja noudattamaan hyvää; samoin kuin Hänet myöskin nimitetään siksi ainoaksi, joka voi vapahtaa meitä synnin julmasta orjuudesta, joka muutoin on rangaistus niille, jotka eivät usko Häneen. Niin Raamattu opettaa, ja niin se myös todella on. Mutta niin kauan kuin ihminen on luonnollisessa kääntymättömässä tilassaan, pitää hän sen ilona, kun saa tehdä syntiä, ja se olisi kova pakottaminen hänelle, jos hänen pitäisi luopua siitä, sillä päinvastoin synti juuri tekee meitä orjuuteen sidotuiksi orjiksi. Sillä sellainen viheliäinen ihminen ei voi vastustaa syntiä, vaan se hallitsee kokonaan häntä ja sellaisena orjana täytyy hänen pysyä niin kauan, kun hän ei saa uskoa Herraan Jeesukseen; tämä orjuus on rangaistus hänen epäuskonsa tähden.

Vapahtaja kutsutaan siksi ainoaksi, joka voi ja tahtoo anteeksiantaa kaikki meidän syntimme ja antaa meille voimaa synnin valtaa voittamaan. Häneen tähtää kaikki Jumalan sana, minkätähden myös oppi Hänestä ja Hänen sovinnostaan oikein kutsutaan pyhän Raamatun ytimeksi; ja kaikki muu, mitä siinä on, palvelee kaikki tyynni valistukseksi ja vahvistukseksi siitä, kuka Hän on.

Niin me siis näemme, mikä on Jumalan sanaa, nimittäin, kaikki minkä Jumala on ilmoittanut ihmisille, minkä kallein sisältö on Kristuksen sovinto ja Hänen kauttansa tapahtunut lunastus synnin rangaistuksesta ja vallasta.

Jeesus sanoo: ” **Autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen.** ” Mitä on kuulla Jumalan sanaa? Ei suinkaan se, että me ainoastaan kallistamme korvamme kuuntelemaan sitä! Vapahtajan aikana, niin kuin nytkin, oli varsin paljon niitä, jotka näin kuulivat Hänen sanaansa, mutta eivät suinkaan sillä tulleet autuaiksi. Kaikkina aikoina nähdään ihmisiä, jotka eivät ainoastaan lapsuudesta ole hyvin opetetut autuuden asioissa, vaan myös sitten kaiken ikänsä ovat kuulleet opetettavan Jeesuksen sovinnon voimasta ja arvosta ja Hänen rakkaudesta syntisiä kohtaan, mutta eivät kuitenkaan tule vähintäkään liikutetuksi siitä. He kuulevat puhuttavan ja saarnattavan Jeesuksen kärsimisestä ja sovittavasta kuolemasta aivan kuin jostakin, joka ei ensinkään koske heitä. Jos he ovat luonnostaan helposti liikuttuvia, niin he ehkä usein liikuttuvat kyyneliin asti, kun Jeesuksen katkerat kivut hellästi esiintuodaan heille, mutta he liikuttuisivat yhtä suuresti, jos heille kerrottaisiin jonkun muun ihmisen syyttömästä kärsimisestä, jonka kuolemalla ei ole mitään yhteyttä meidän autuaaksitulemisemme kanssa. Jopa on jotenkin merkillistä, että myös ne helläsydämisimmät ihmiset eivät lähes koskaan

3. Paastonajan sunnuntai

missään asiassa ole niin kovia kuin silloin, kun heille puhutaan Jeesuksen kivuista; sillä katkera vihollisuus Häntä kohtaan makaa haudattuna meidän sydämissämme .

Niin kauan kuin ihmiset eivät tuota paremmin kuule Jumalan sanaa, me näemme selkeästi, että he eivät tule autuaiksi siitä. Korvia ei vielä ole avattu. Sentähden varoittaa Jeesus niin useasti: jolla on korvat kuulla, hän kuulkoon! Joka tuntee tykönään asian koskevan häntä, ottakoon vaarin siitä. Kun sellaisen ihmisen korvat avataan, tuntee hän kuullessaan Jumalan sanaa nyt jotakin kokonaan muuta kuin muutoin. Jeesuksen vaivat ja kuolema, joiden saarnaa hän ennen kuunteli välinpitämättömänä, tulevat hänelle nyt kaikkein tärkeimmäksi. Jumalan sana, jota hän ennen niin usein on kuullut ilman vähintäkään vaikutusvoimaa sydämessään, tulee hänelle nyt niin uudeksi, kuin hän ei koskaan ennen olisi sitä kuullut. Joka ainoan totuuden ottaa hän silloin itselleen, ne koskevat sydämeen, hän tulee yhä enemmän tarkkaavaiseksi, eikä voi enää koskaan kyllin kuulla sitä. Hän on kuin unesta herännyt, joka ei tiedä, missä hän on. — Silloin kun Jumalan sana alkaa tulla ihmiselle niin kalliiksi, silloin kun Herra avaa sydämen niin kuin muinoin Lyydian sydämen, niin hän ei voi muuta kuin suuresti iloita. Hänen armonsä hetki on käsillä, Vapahtaja seisoo nyt ovella ja kolkuttaa, jotta joku tahtois avata Hänelle.

Autuas, sanoo Jeesus, on se, joka kuulee Jumalan sanan ja kätkee sen. Vaikka Jumalan sanan totuus useinkin voisi liikuttaa meidän sydäntämme, ei se kuitenkaan hyödyttäisi meitä, mikäli me jälleen kevytmielisesti heitämme sen pois mielestämme. Sentähden meidän autuutemme tarvitaan se, että meidän pitää kätkeä se, pitää sitä kalliina aarteena, jota meidän täytyy huolellisesti varjella, ettei sitä meiltä ryöstetä. Meidän täytyy sentähden uskollisesti oikein käyttää Pyhän Hengen autuaallisia armoaikutuksia, eikä vastustaa Häntä. Jeesus sanoo myös Luuk. 8:15, että he **kätkevät sanan hyvällä ja toimellisella sydämellä.** — Mutta joku saattaisi kysyä: kuinka Vapahtaja voi vaatia meiltä, että meidän pitää kätkeä sana, kun meillä ei lainkaan ole luonnollista voimaa siihen? Eikö Vapahtajamme itse sano, että perkele ottaa sanan pois muutamien ihmisten sydämistä, etteivät he uskoisi ja tulisi autuaiksi; että muutamat eivät kestä kiusauksen hetkellä; että toiset sekoittavat itsensä liian paljon tämän maailman hekumaan ja murheisiin, ja siten ajan kuluessa tulevat yhä enemmän harhautetuiksi siihen asti, että he lopuksi jälleen tulevat täysin kuolleiksi? Kaikki tämä on tosi; mutta Jeesuksen armon kautta voimme me kuitenkin valvoa ja rukoilla. Jos me sydämeistämme halajamme tulla varjelluksi, niin me myös voimme turvallisesti luottaa Pyhän Hengen apuun, joka itse varjelee meissä sen, mitä Hän on pannut meihin, ja jos me uskollisesti käytämme sen uskotun tavarain, niin Hän lahjoittaa meille yhä enemmän valoa ja armoa. Mutta Hän vaatii meitä välttämättömästi valvomaan, se on, ottamaan vaarin, ettemme itse anna perkeleelle tilaisuutta

3. Paastonajan sunnuntai

ottaa sanaa pois meidän sydämistämme, silloin kun se vielä ei ole juurtunut. Tässä kohden valvomattomina useimmat itse estävät kasvamisensa kristillisyydessä ja tämän myötä autuudessa. Eikö useinkin tapahdu, että ihminen Jumalan huoneessa saa kuulla jotakin, jonka Jumalan Henki painaa hänen sydämeensä, ja joka tulee hänelle oikein merkitseväksi? Mutta nyt sen sijaan että sellaisen ihmisen pitäisi mennä yksinäisyyteen, jossa hän paremmin voisi tutkia tätä ja lisäksi lapsenomaisesti rukoilla Vapahtajaamme Henkensä kautta oikein selittämään hänelle sitä ja täten antaisi sen tulla siunaukseksi; hän onkin usein hyvin varomaton ja menee kohta jumalanpalveluksen loputtua kevytmieliseen seuraan tai sekoittaa itsensä tämän maailman askareihin, niin että kohta on unohdettu se, mitä hän oli kuullut. Ja vaikka hän sitten muistaisikin sanat, niin asia ei kuitenkaan enää tule hänelle niin kalliiksi. Sentähden täytyy meidän tarkasti ottaa vaarin, kun Jumalan Henki sydämissämme tekee työtä, jonka kaikkein yksinkertaisinkin voi helposti huomata tykönään. Sillä kaikki Jumalan Hengen työ lähtee siitä, että Hän osoittaa meille, kuinka onnettomat me olemme ilman Jeesusta, mutta että Hänessä on kaikki meidän autuutemme. Sentähden, kohta kun ihminen huomaa tulevaisuutta levottomaksi omasta tilastaan, tai myös, kun Jeesuksen rakkaus ikään kuin alkaa tulla hänelle kalliimmaksi kuin ennen, voi hän varmasti pitää sitä Pyhän Hengen armotyönä, joka niin mielellään tahtoo kirkastaa Herraa Jeesusta meille. Silloin täytyy hänen ahkerasti tutkia sitä totuutta, joka on vaikuttanut hänen sydämeensä, niin että se saisi tulla pysyväiseksi siemeneksi sydämessä, ja sen lisäksi huota Vapahtajamme tykö, että Hän myös auttaisi häntä oikein kätkemään sen hyvään sydämeen. Kun ihminen tekee tämän, niin tulee hän ihmeeksansä havaitsemaan, kuinka hänen rukouksensa tulee kuulluksi. Jumalan sanan totuus tulee meille yhä kirkkaammaksi ja kalliimmaksi mitä pitempään me tutkimme sitä, aina siihen asti, että se kokonaan tulee meidän pääasiaksemme. Ja kun me sillä tavalla joka päivä kasvamme ja vahvistumme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen äärettömässä tuntemisessa, siihen asti, että Hän kutsuu meidät täältä pois, niin me olemme autuaat.

Tämän totuuden, että ihminen on autuas, kun hän kuulee Jumalan sanan ja kätkee sen, saavat kokea kaikki Jumalan lapset, jotka asettavat sille oikean arvon; sillä siinä he löytävät todella sielunravinnon ja virkistykseen. Kun Jeesukselle antautunut sydän saa kuulla Hänen sanaansa, kuinka tunteekaan hän itsensä sisällisesti vahvistuneeksi ja virkistyneeksi tästä; ja mitä enemmän hän käyttää sitä uskonsa ja toivonsa vahvistukseksi, sitä enemmän autuutta hän saa siitä myös nauttia. Sentähden Jumalan sanaa kutsutaan Raamatussa **Elämän sanaksi**. Fil. 2: 16. Ja Vapahtaja todistaa itse, että ne sanat, jotka Hän puhui, olivat ” **henki ja elämä**.” Joh. 6: 63. Ei myöskään ole maailmassa mitään, joka niin voimallisesti voi vaikuttaa ihmisten sydämissä, kuin sana

3. Paastonajan sunnuntai

ristiinnaulitusta Jeesuksesta. Se on Jumalan voima, joka alussa tekee sydämen levottomaksi, tulee ihmiselle tärkeäksi, saattaa hänet häpeämään, mutta voittaa hänet kokonaan ja rakastaa häntä ja siten tekee hänet autuaaksi. Tämä on suurin tavara, jonka ihminen voi omistaa maan päällä, se voikin sitoa sydämen niin lujasti Herraan Jeesukseen, että jokainen voi sanoa Pietarin kanssa: ” **Herra, kenenkäs tykö me menemme? sinulla on iankaikkisen elämän sanat,**” Joh. 6: 68. Mikä virkistys onkaan syntiensä tähden murheelliselle sielulle, kun hän kuulee puhuttavan vapaasta ja ansaitsemattomasta armosta Jeesuksessa ja Vapahtajan sanomattomasta rakkaudesta syntisiä kohtaan! Tämä kaikki on jotakin, joka paremmin voidaan kokea kuin selittää sanoilla; jotakin, jota ei voi ymmärtää kukaan muu kuin hän, joka tietää, mitä on olla autuudestaan murhettapitäväinen. Sitten kun ihmisen pääasiaksi tulee saada varmuus sydämeensä syntiensä anteeksisaamisesta, niin ettei hän voi tulla tyytyväiseksi, vaikka hän vielä omistaisi koko maailman tavarat, ellei hän rohkene uskoa olevansa Jeesuksen lammas ja Jeesuksen olevan hänen Jeesuksensa; totisesti! silloin hän kuuntelee evankeliumin armoääntä kokonaan toisin korvin kuin ennen. Kun hän kuulee sanankin Jeesuksesta, syntisten ystävästä, kuinka hän siitä vahvistuu ja virkistyy!

Kun sitten se hetki tulee, jolloin meidän pitää silmämme painaman kiinni avattavaksi ne jälleen iankaikkisuudessa, mikä muu silloin voi lohduttaa ja tyydyttää meitä kuin se sana, että Jeesuksen vaivat ovat lunastaneet meidät? Ja toisaalta: mitä voidaan verrata sen ihmisen iloon, joka tässä ajassa on kuullut Jumalan sanan ja kätkenyt sen, kun hän havaitsee sen ajan olevan käsillä, että hän saa nähdä Jeesuksensa kasvoista kasvoihin!

Tunnustakaamme siis se suureksi Herran hyväksi työksi, että me estämättä saamme kuulla Hänen autuaaksitekeväistä evankeliumiansa! Jokaisella, jolla on tilaisuus kuulla julistettavan sitä autuaaksitekevää armoa, on todella syytä kiittää Häntä siitä. Mutta ajatelkaamme samalla myös sitä suurta rangaistusseuraamusta, jonka me vedämme päällemme, jos me vastahakoisena ylenkatsomme tämän Jumalan taritun armon. Rukoilkaamme Vapahtajaa varjelemaan meitä siitä valituksesta, joka muinoin lausuttiin Juudan kansan ylitse: ” **Kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet.**” Matt. 23: 37. Kuinka pitää meidän pelastuman, jos me ylenkatsomme sellaisen autuuden. Jos me voimme kuulla Jumalan Pojan ihmiseksitulemisesta ja Hänen kärsimisestään liikkumattomina ja kylmäkiskoisina, niin näkyy siitä kyllin selvästi, mikä kivisydän meillä on. Ja kun me tunnemme itsemme sellaisiksi, niin älkäämme olko suruttomat, vaan huutakaamme sydämellisesti avuksemme Herraa Jeesusta, että Hän itse tahtoisi avata meidän korvamme kuulemaan Hänen sanaansa sielullemme autuudeksi.